

u dveří zablikalo a zhaslo. Svítlna u okna zaprskala a potemněla, stejně jako další. Jako poslední zhasla ta v opačném koutě místnosti.

Neuhasily je ničtí prsty. Viděla bych, kdyby se někdo odvážil vzbudit Mistrův hněv tím, že by se dotýkal svítilen.

Přenesla jsem pohled zpátky ke krbu, kde dosud hořely uhlíky, od nichž se místností šířilo chabé teplo. Jejich plamínky však nebyly tím, co přilákalo moji pozornost. Ten oheň... nevydával žádný zvuk. Žádné praskání, žádný sykot.

Po zádech mi přejel mrazivý záchvěv, od jemných chloupků v zátylku dolů.

Vedle mě se pod pokrývkou pohnul obrys a překulil se. Objevily se chomáče zvlněných, špinavých hnědých vlasů a přes okraj deky se na mě ospalýma očima zadíval Grady. Několikrát zamžikal. „Co děláš, Lis?“ zeptal se potichu. V polovině věty mu přeskočil hlas. V poslední době se mu to stávalo čím dál častěji – přibližně od chvíle, kdy začal růst jako plevel na dvoře za domovem.

„Lis!“ Grady se mírně nadzvedl a přitáhl si příkrývku k bradě. Plameny v krbu začaly ochabovat. „Ubližoval ti zase Mistr?“

Rychle jsem zavrtěla hlavou na znamení, že dnes jsem Mistra neviděla, ačkoliv moje paže byly pokryté stopami od jeho zlých štípanců z jiných nocí.

Grady si promnul oči, aby se probрал, a zamračil se. „Měla jsi zlý sen nebo tak něco?“

„Ne,“ zašeptala jsem. „Připadá mi tu divný vzduch.“

„Vzduch?“

„To jsou duchové!“ zachraptěla jsem.

Odfrkl si. „Duchové neexistují.“

Přimhouřila jsem na něj oči. „Jak to víš?“

„Protože...“ Grady zmlkl a ohlédl se ke krbu, kde právě uhasly poslední plameny. Místnost teď ozařoval jen měsíční svit. Grady pomalu otočil hlavu ze strany na stranu a všiml si zhasnutých svítilen. Podíval se vykulenýma očima na mě. „Jsou tady.“

Trhla jsem sebou a celé tělo mi zaplavila ledová vlna hrůzy. *Jsou tady* mohlo znamenat jedině.

Bohorozenci.

Potomci bohů vypadali jako my – tedy, většina z nich tak vypadala, ale ti, kdo vládli Caelumské království, nebyli jako my, nízkorozenci. Vůbec nebyli smrtelníci.

A neměli žádný důvod být tady.

Nebyl čas Hodů, kdy se bohorozenci ve větší míře stýkali s nízkorozenci, a tohle byla věž, žádné pěkné místo s významnými lidmi a cennými předměty. Nenabízelo se jim tu žádné potěšení, po kterém by prahli.

„Proč tu jsou?“ zašeptala jsem.

Grady mi sevřel loket. I přes svetr jsem cítila chlad jeho studených prstů. „Já nevím, Lis.“

„Jsou... Ublíží nám?“

„Nemají k tomu důvod. Neudělali jsme nic špatného.“ Stáhl mě dolů a naše hlavy teď ležely na jednom tenkém polštáři. „Prostě zavři oči a předstírej, že spíš. Nechají nás na pokoji.“

Poslechla jsem ho jako vždycky od chvíle, kdy mě přestal odhánět, ale nedokázala jsem zůstat zticha. A nedokázala jsem ani zabránit tomu, aby ve mně dál narůstal strach. Čekala jsem to nejhorší.

„Co když... co když si přišli pro mě?“

Ještě víc přiblížil svou hlavu k mé. „Proč by si pro tebe chodili?“

Chvěly se mi rty. „Protože nejsem... jako vy.“